

Rugăciunea în ascuns

Matei 6.6: Dar tu, când te rogi, intră în cămăruța ta și, după ce ți-ai închis ușa, roagă-te Tatălui tău care este în ascuns.

Putem spune că aceasta este nevoia prezentului: rugăciunea în cămăruța ta! Este un remediu pentru toate relele posibile. Și totuși, găsim atât de rar timp pentru aceasta, iar scuzele sunt multe. Dar, în realitate, nu este oare așa: dacă nu putem găsi timp pentru rugăciunea în ascuns, are oare vreo importanță pentru Domnul dacă avem timp pentru slujirea publică sau pentru orice altă lucrare pentru El? Se poate să găsim timp pentru orice altceva, numai nu pentru a ne retrage în camera noastră și a închide ușa, pentru a fi singuri cu Dumnezeu. Găsim timp să facem vizite, să discutăm cu frații și surorile noastre; minutele zboară până se transformă în ore, și nu simțim deloc că este o povară. Dar când vrem să ne retragem în camera noastră pentru a fi singuri cu Dumnezeu pentru o vreme, nenumărate dificultăți ne stau în cale. Zece mii de adversari se ridică, ca să zicem așa, pentru a ne ține departe de acest loc sfânt. Da, vrăjmașului nu-i pasă atât de mult *cu ce* ne ocupăm, atâta timp cât ocupația noastră ne împiedică să căutăm fața Tatălui nostru. El știe foarte bine că orice întrerupere a legăturii dintre noi și Dumnezeu este fatală pentru noi.

Este ciudat cât de mulți credincioși găsesc timp pentru orice, numai pentru „a se retrage în liniște” pentru a vorbi cu Dumnezeu în rugăciune nu. Suntem capabili să găsim timp pentru a vesti Evanghelia sau pentru a sluji credincioșilor, în timp ce sufletul nostru rămâne uscat și lipsit de putere, deoarece neglijăm relația ascunsă cu Dumnezeu. În fața oamenilor, putem părea astfel creștini buni. Însă cămăruța, cu ușa închisă, unde nimeni nu ne vede, nimeni nu ne aude în afară de Dumnezeu, nu este locul potrivit pentru a străluci cu o înfățișare frumoasă. Nu este nimeni prezent în fața căruia am putea să ne arătăm o evlavie deosebită, nimeni care să observe zelul nostru pentru Dumnezeu; și nu îndrăznim să-I arătăm că suntem mai buni decât suntem în realitate. Simțim că El ne vede și ne cunoaște pe deplin.

Cămăruța este într-adevăr un loc sfânt – *singuri cu Dumnezeu!* Nu este de mirare, așadar, că ne place să ne scuzăm că nu putem petrece mult timp acolo. Dar, iubiți frați și iubite surori, nu este tocmai lipsa de timp pentru acest loc secretul lipsei de putere din zilele noastre? Da, ar fi necesar, urgent necesar, să aibă loc o schimbare radicală în obiceiurile de rugăciune ale poporului lui Dumnezeu. Nu putem să ne rugăm prin intermediari, adică să lăsăm pe alții să o facă în locul nostru, la fel cum trupul nostru nu poate să se dezvolte dacă altcineva mănâncă în locul nostru. Avem nevoie de o relație *personală* ascunsă cu Dumnezeu. Adunarea de rugăciune este bună, iar privilegiul de a participa la ea este mare, dar ea singură nu este suficientă.

„Dar tu, când te rogi, intră în cămăruța ta și, după ce ți-ai închis ușa, roagă-te.” Această solicitare este personală, pur personală. În zilele noastre, unii credincioși au renunțat complet la rugăciunea în cămăruța lor. Relația lor personală cu Dumnezeu a fost treptat atât de complet întreruptă, încât pare că pentru ei nu mai există deloc Dumnezeu.

Nu exagerăm când vorbim astfel. Toți cei care vizitează puțin credincioșii ne vor da dreptate. Adesea, astfel de vizite ne aduc experiențe profund triste. Este cert că Dumnezeu are credincioși care se roagă, și ne bucurăm că este așa. Domnul nu este niciodată fără credincioși care strigă către El zi și noapte, chiar dacă vor fi întotdeauna doar „o rămășiță”. Dar curentul teribil al zilelor noastre, care ne trage în jos, îi ia cu el pe „cei mulți”. Vrăjmașul sufletelor nu ar fi putut folosi un mijloc mai eficient pentru a-și atinge scopul decât acela de a face să înceteze rugăciunile sfinților înaintea tronului harului. Dacă rugăciunea în cămăruță este neglijată, „tot

capul este bolnav și toată inima slăbită” [compară cu Isaia 1.5]. Atunci lipsește foamea spirituală, iar nevoia de comuniune cu Dumnezeu dispare din ce în ce mai mult. Acțiunea Duhului Sfânt în suflet încetează și face loc lucrării unui alt duh. Tot felul de ispite năvălesc asupra sufletului, iar satan obține cu ușurință avantaje asupra lui. Nimic nu mai reușește, totul merge prost; și nu poate fi altfel, pentru că:

„Eu singur nu *pot* face, nici măcar *un* pas”.

Dacă un frate sau o soră lipsesc de câteva ori sau chiar în mod obișnuit de la adunarea de rugăciune, se poate discuta cu ei, se poate avertiza. Absența lor se vede. Dar absența din camera de rugăciune nu poate fi văzută de ochii oamenilor. Când intri în contact cu astfel de suflete, simți doar că ceva nu este în regulă cu viața lor spirituală. Ce pierdere este deja astăzi, și cine poate măsura pierderea *eternă*, pe care o are ca urmare a neglijării rugăciunii în cămăruță!

Un credincios a răspuns odată sincer la întrebarea cum se simte sufletul său, spunând că este un necredincios. El gustase bucuriile cerești, dar se întorsese în lume. Decăderea lui începuse odată cu neglijarea rugăciunii în cămăruța lui. „Am devenit neglijent în rugăciune”, a povestit el, „și, treptat, am renunțat complet la ea. În acest fel, mi-am pierdut puterea, până când, în cele din urmă, totul mi-a scăpat din mâini și m-am pierdut din nou în lume.”

Este de temut, că același lucru este valabil pentru mulți. Un mic început, o mică neglijare, și răul continuă până când dorința de a merge în cămăruță, pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, dispare complet din inimă.

Cât de diferit este, în schimb, cazul celor care, indiferent de propriile dorințe sau avantaje, veghează cu atenție ca Domnul să-Și primească drepturile! Cuvintele și faptele lor, întregul lor comportament mărturisesc că le place să stea acolo unde suflă aerul ceresc și roua de sus udă sufletul. Tatăl lor, care îi vede în ascuns, îi răsplătește în public. Ei poartă, deși fără să-și dea seama, amprenta locului ascuns unde au stat în tăcere cu Dumnezeu, ca un prieten lângă prietenul său. Dar numărul acestor suflete este mic în comparație cu cei care se lasă purtați de curentul larg al timpului, îndepărtați de cămăruță și de a fi singur cu Dumnezeu.

Nu este așa, că mulți credincioși nu se deosebesc aproape deloc de copiii lumii în ceea ce privește îmbrăcămintea, obiceiurile și tradițiile? Că pâinea vieții nu le mai place și au devenit insensibili la cele mai simple învățături și porunci ale Cuvântului lui Dumnezeu? Nu trebuie să ne mirăm prea mult de acest fapt. Astfel de credincioși sunt ca o corabie care se scufundă și refuză să se supună presiunii cârmaciului. Conștiința și-a pierdut sensibilitatea, ei au devenit „orbi” și „miopi”, cercetarea Cuvântului și rugăciunea personală și-au pierdut farmecul pentru ei.

„DOMNUL Se destăinuie celor care *se tem de El*, pentru a le face cunoscut legământul Său” (Psalmul 25.14). Avraam, în comuniunea binecuvântată cu Dumnezeu, cunoștea soarta Sodomei înainte ca locuitorii acelei cetăți să viseze la pericol. Și același Avraam s-a trezit dimineața devreme și s-a grăbit să facă ceea ce Dumnezeu îi poruncise, indiferent de prețul pe care îl va plăti (vezi Geneza 22). Oamenii „comuniunii” sunt și oameni ai „ascultării”. Cei care se bucurau să fie aproape de împăratul David își puneau de bunăvoie viața în pericol, când era nevoie să-i aducă o băutură răcoritoare din fântâna din Betleem (vezi 1 Cronici 11.17). Și în toate timpurile, oamenii „rugăciunii” au fost cei care au pus în mișcare brațul atotputernic al lui Dumnezeu. Tocmai oamenii care păreau să aibă cel mai puțin nevoie de ea au apreciat întotdeauna cel mai mult rugăciunea în cămăruță.

Despre marele nostru model citim că „trezindu-Se dis-de-dimineată, pe când era încă noapte, a ieșit și a mers într-un loc pustiu și Se ruga acolo” (Marcu 1.35). Să-L urmăm, oriunde merge

El! Și dacă El, străinul ceresc, avea nevoie de întărire în momentele grele, cu cât mai mult noi! O, de ar înțelege din nou poporul lui Dumnezeu că rugăciunea în cămăruță este elementul esențial al vieții spirituale, fără de care slujirea noastră cea mai plină de zel trebuie să rămână fără putere și fără rod! Desigur, avem de-a face cu un Dumnezeu care vede până în cele mai ascunse colțuri ale inimii noastre, dar și cu un Dumnezeu căruia Îi spunem totul cu încredere, în prezența căruia ne putem revigora și reînnoi puterea, pentru a umbla apoi în această putere și a birui.

„Acum am o cameră mică numai pentru mine”, a spus odată un frate.

„O cameră mică numai pentru tine? Pentru ce?”

„O cameră, în care pot intra, a cărei ușă o pot încuia și unde pot fi un timp singur cu Domnul.”

Fratele vorbea de parcă ar fi realizat o mare realizare, dar era doar o cameră mică la mansardă. Dar ea era suficientă pentru scopul său. Era similar cu ușa de la arca lui Noe. La fel ca atunci, aceeași ușă, care excludea lumea, îl închidea pe el împreună cu Dumnezeu. El găsisese un loc unde putea fi singur cu Dumnezeu, fără să fie deranjat, și asta îl făcea fericit. Mulți oameni intrau și ieșeau din casa lui și mereu era ceva care îl distrăgea; dar acum avea un loc unde îl putea avea pe Domnul numai pentru el.

Nu este oare aceasta ceea ce Dumnezeu dorește pentru *toți* copiii Săi: ca ei să caute și să găsească ocazii în care *să-L aibă numai pentru ei*?

Titlul original: Das Gebet im Verborgenen

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 229-231.